

SKÅNSKA
DAGBLADET

A yellow lion crest is positioned between the words 'SKÅNSKA' and 'DAGBLADET'. The lion is depicted in a rampant position, facing right, with its front paws raised and its hind legs bent. It has a crown on its head and a decorative tail.

Denna recension var ursprungligen publicerad på Skånska Dagbladets nöjessida 15 november

Det har gått drygt 20 år sedan Kristina från Duvemåla, Benny Anderssons och Björn Ulvaeus musikal efter Vilhelm Mobergs utvandrarepos hade premiär på Malmö Opera och Musikteater, som det hette då. Succén var ett faktum redan från början; sedan dess har den satts upp ett antal gånger och för det mesta spelats för fulla hus. Nu ges den i konsertant version på Malmö Live över veckohelgen, första föreställningen var på fredagen och som väntat var salongen fullsatt.

På 20 år hinner mycket att hända: det som kändes fräscht och nyskapande har ofta fått ålderns grå hinna över sig och blivit ganska mediokert för att inte säga mossigt. Så icke Kristina från Duvemåla. Benny Anderssons skickliga melodisnickeri känns fortfarande lika spännande med sin inspiration av folkmusik, slagdängor från förr och rent modern scenmusik, Björn Ulvaeus sångtexter har inte åldrats till lallande meningslösheter och berättelsen i sig är även idag intressant och har många paralleller till nutiden.

I den här konsertanta versionen medverkar också rutinerade och skickliga sångare: Sanna Nielsen, som gjorde en stark musikaldebut som Lara i Dr Zjivago på Malmö opera, Philip Jalmelid som svarat för flera gedigna insatser på Malmö opera, liksom Åsa Fång. Sonny Enell blev känd i Malmö som Will i American Idiot, här sjunger han Roberts partier. Och så – naturligtvis – Marianne Mörck som var med som Fina-Kajsa redan i första uppsättningen.

Men mot elektroniken eller snarare dess skötare kämpar både gudar och sångare förgäves. Och med dess hjälp förvandlades den glasklara akustiken i den nya konsertsalen till något som ställvis blev rena öronpinan: överslag, distorsioner och tokiga balanser. Jag har hört sångarna i andra sammanhang och deras textning har varit minst sagt exemplarisk. Nu försvann mycket i ett allmänt blurr, liksom körens prestationer från läktaren. Synd på så rara arter.

Den ende som klarade av att domptera handmikrofonerna var Sonny Enell och dessutom visade han fram en mycket skicklig röstbehandling upp i countertenor-läge. Tillsammans med Anders Eljas engagerade ledning av orkestern måste hans partier räknas till den stora behållningen av kvällen.

Men i övrigt: som alltid är det svårt att få konsertant musikteater att engagera, det blir lätt ett musikaliskt helgelsemöte, en uppvisning för de redan frälsta. För oss andra blir det i bästa fall drygt två timmars god musikunderhållning och man saknar den dramatik som präglar scenuppsättningen.

Eller för att låna en textrad från föreställningen: Guldets blev till sand.